

РЕШЕНИЕ

№ 3698

гр. София, 08.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВИАНА Д. Й.А НАУМОВА

при участието на секретаря АННА Б. КОВАНОВА
като разгледа докладваното от ИВИАНА Д. Й.А НАУМОВА
Административно наказателно дело № 20211110211104 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Раздел V, Глава III от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 29-0000870 от 21.06.2021г., издадено от ЦСФ. – Главен директор на Главна дирекция „Инспектиране на труда“, с което на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.3 от Кодекса на труда (КТ) за нарушение на чл.63, ал.2 от КТ на „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД (в качеството на работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ) е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2000 (две хиляди) лева.

Наказаното лице обжалва така издаденото Наказателно постановление като твърди, че то е неправилно, необосновано, незаконосъобразно, издадено в нарушение на административно – производствените правила и при несъобразяване с материалния закон. От съдържанието на Наказателното постановление не ставало ясно дали жалбоподателят е санкциониран за това, че е допуснал лице до работа без връчено заверено уведомление в ТД на НАП или без връчени екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и от уведомлението по чл.62, ал.3 от КТ. От тук се претендира и за ограничено право на защита на жалбоподателя. Твърди се, че уведомлението било в срок подадено, като приемането на уведомлението в НАП се дължало на причини, стоящи извън поведението на работодателя. На следващо място в жалбата се посочва, че деянието представлява маловажен случай и административно – наказващият орган е следвало да приложи чл.28 от ЗАНН. Изтъква се, че закъснението е в рамките на няколко часа; за деня, в който работникът е постъпил на работа му е изплатено трудовото възнаграждение и са внесени дължимите социални осигуровки; нарушението е извършено за първи път; няма настъпили вредни последици от деянието и същото не се характеризира с висока степен на обществена

опасност. Освен това в жалбата се твърди, че административното наказание на „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД е неправилно определено. С оглед липсата на настъпили вредни последици за работника и това, че нарушението е първо по ред, адекватно на нарушителя се явявало административното наказание да е в минимален размер, поради което в тази връзка се иска изменение на Наказателното постановление. С тези аргументи се иска СРС да отмени изцяло обжалваното Наказателно постановление, а в условията на евентуалност – Наказателното постановление да се измени като се намали имуществената санкция до минимума по чл.414, ал.3 от КТ. Жалбоподателят претендира и присъждане на сторените по делото разноски.

Пред СРС – 10 състав в съдебно заседание на 15.02.2022г. жалбоподателят „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД се представлява от адв. Д., който заявява, че поддържа жалбата. На 10.05.2022г. пред СРС – 10 състав жалбоподателят „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД се представлява от юрк. Х., която иска отмяна на Наказателното постановление и уважаване на жалбата. Твърди, че при издаване на Наказателното постановление и на АУАН са допуснати процесуални нарушения, които драстично нарушавали правото на защита до степен на невъзможност за адекватно упражняване. Актът бил съставен в нарушение на чл.40, ал.1 от ЗАНН, тъй като АУАН бил съставен в отсъствието на жалбоподателя и без той да бъде канен изрично да се яви за това действие. Според юрк. Х. административно-наказващият орган не е посочил начина на уведомяване, респективно причините, довели до неуведомяване на жалбоподателя за съставяне на АУАН и не е извършил необходимите действия, за да установи, че адресът на лицето е неизвестен. Поради това се иска СРС да отмени процесното Наказателно постановление. В условията на евентуалност се иска изменение на Наказателното постановление като се намали размера на административното наказание до минималния размер по чл.414, ал.3 от КТ. В съдебно заседание на 10.05.2022г. пред СРС – 10 състав юрк. Х. посочва още, че следва да се прави разлика между чл.415в от КТ, чл.28 от ЗАНН и чл.9, ал.2 от НК, тъй като в първия случай имало извършено типично нарушение, но поради отстраняването му и липсата на вредни последици законодателят предвидил привилегирован състав с по-ниско наказание. Привилегированите състави имали аналог в наказателното право, например чл.194, ал.3 от НК и чл.197 от НК. В случая на чл.28 от ЗАНН отново ставало въпрос за извършено нарушение, но поради по-ниската степен на обществена опасност за същото не се налагало наказание и това имало аналог в наказателното право, където за определени деяния, макар и да са престъпления, законодателят е предвидил да не се налагат наказания по НК, а административни такива. Член 9, ал.2 от НК се отличавал от горните случаи, тъй като регламентирал кога деянието не е престъпление, съответно нарушение, въпреки, че признаците на състава на това престъпление са осъществени. Поради това юрк. Х. счита, че ограничаването за прилагането на чл.415в от КТ за този вид нарушение не ограничава прилагането на чл.28 от ЗАНН, респективно чл.9, ал.2 от НК. Член 415в от КТ съдържа специални правила за маловажност на нарушенията по КТ, но имал конкретно предметен обхват, очертан в ал.2 на този член. От този предметен обхват били изрично изключени няколко нарушения, сред които и тези

по чл.63, ал.2 от КТ. Според процесуалния представител на Дружеството – жалбоподател не било спорно, че за конкретното нарушение не може да се приложи чл.415в от КТ. Пред СРС юрк. Х. се позовава на Тълкувателно решение № 3/10.05.2011г. по тълкувателно дело № 7/2010г. но ОСК на ВАС и твърди, че специалният състав на чл.415в от КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл.28 от ЗАНН, като тази неприложимост се отнасяла само за нарушенията, включени в предметния обхват на чл.415в от КТ. След като в този обхват не влизали нарушенията по чл.63, ал.2 от КТ за тях на общо основание можело да се приложи чл.28 от ЗАНН. Твърди се, че специалната разпоредба на чл.415в от КТ дерогира общата разпоредба на чл.28 от ЗАНН, но всяка дерогация следвало да се тълкува стриктно и във връзка с точно определен предметен обхват. Според юрк. Х. по отношение на нарушенията по чл.63, ал.2 от КТ, които са извън обхвата на чл.415в от КТ, член 28 от ЗАНН се прилага. Според процесуалния представител на Дружеството – жалбоподател в обстоятелства, при които е извършено конкретното нарушение, изцяло бил изпълнен критерият за особено ниска степен на обществена опасност, която го определяла като маловажен случай и налагала прилагането на чл.28 от ЗАНН. Налагането на санкция не следвало да се приема като самоцел на закона, тъй като справедливо е регламентирана възможност да не се налага наказание, като се предупреди нарушителят чрез съответния способ, че при повторно нарушение ще бъде санкциониран. В конкретния случай юрк. Х. счита, че степента на обществена опасност е явно незначителна по смисъла на чл.9, ал.2 от НК, тъй като има сключен трудов договор в деня преди проверката, договорът е бил регистриран в НАП в деня на проверката, нямало данни трудовите и осигурителните права на работника да са били нарушени, нито данни Дружеството да е извършило идентични нарушения на трудовото законодателство, поради което се иска съдът да приеме, че в конкретния случай степента на обществена опасност на извършеното е надценена от административно-наказващия орган, че тя е явно незначителна и налагането на административно наказание особено в размера, определен от административно-наказващия орган, по-скоро би имал негативно, отколкото възпитателно и възпиращо въздействие, каквито са целите на ЗАНН и НК. Относно съдържанието на АУАН юрк. Х. казва, че той е съставен в присъствието на двама свидетели, но в него не се съдържа адрес на свидетелите. Бил изписан служебен адрес на свидетелите, т.е. адресът, на който се помещава Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ – София, а в чл.42, ал.1 от ЗАНН изчерпателно били посочени реквизитите на АУАН. По време на съдебните прения пред СРС – 10 състав на 09.09.2022г. жалбоподателят отново се представлява от юрк. Х., която заявява, че поддържа жалбата, депозирана от „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД срещу Наказателно постановление № 29-000870 от 21.06.2021г. на Главния директор на Главна дирекция „Инспектиране на труда“, тъй като НП е неправилно и необосновано – по съображения, изложени в жалбата.

Въззиваемата страна Главен директор на Главна дирекция „Инспектиране на труда“ се представлява пред СРС – 10 състав от юрк. А.. В съдебно заседание на 15.02.2022г. тя заявява, че оспорва жалбата. В съдебно заседание на 10.05.2022г. юрк. А. казва, че жалбата на „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД е неоснователна, тъй като при издаване на процесното

Наказателно постановление не са допуснати съществени нарушения на разпоредбите на ЗАНН, Наказателното постановление е издадено от компетентен орган и в предвидения срок, по съдържание отговаря на изискванията на ЗАНН и не съдържа неяснота относно нарушението, което да ограничава правото на защита. Обяснява се, че контролните органи на Инспекцията по труда извършват проверки по спазване на трудовото законодателство въз основа на представената документация от работодателя. В тази връзка при проверката по документи от работодателя е представен трудов договор, сключен между К. К. и „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД, както и справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ, видно от която е установено, че трудовият договор между лицето и Дружеството е регистриран в ТД на НАП след постъпване на работа на лицето и след момента, в който контролните органи са го заварили в обекта на контрол, както и след попълване на декларация от лицето. Според процесуалния представител на въззиваемата страна по делото е безспорно установено, че жалбоподателят не е изпълнил законовите си задължения по чл.63, ал.3 от КТ да не допуска работника до работа преди да му бъде предоставен екземпляр от трудов договор и заверено от ТД на НАП копие на уведомлението. Отбелязва се, че подаването в срок на уведомление за регистрация на трудов договор не освобождава работодателя от задължението му да не допуска до работа лицето преди предоставянето на заверено копие от уведомлението. С тези аргументи юрк. А. иска от съда да отхвърли жалбата срещу Наказателното постановление като неоснователна и да потвърди НП като правилно и законосъобразно в неговата цялост. Иска и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Относно възражението на жалбоподателя за прилагане на чл.28 от ЗАНН, юрк. А. пояснява, че КТ се явява специален закон, както по отношение на ЗАНН, така и по отношение на НК, а съгласно чл.415в, ал.2 от КТ не се счита за маловажно нарушението на разпоредбата на чл.63, ал.2 от КТ и именно това обстоятелство е било съобразено от административно-наказващия орган при определяне размера на наложеното наказание. В съдебното заседание на 10.05.2022г. юрк. А. посочва още, че за да бъде квалифицирано едно нарушение като маловажно освен наличието на смекчаващи вината обстоятелства и липса на произтекли вредни последици за работниците и служителите, следва нарушението да бъде отстранено веднага след неговото установяване. В конкретния случай по безспорен начин е установено, че жалбоподателят не е изпълнил задължението по чл.63, ал.2 от КТ като е допуснал до работа К. К. преди да му представи заверено от ТД на НАП копие от уведомлението, което нарушение е неотстранимо по своя характер с оглед на установения в хода на производството факт, че работникът вече е започнал да изпълнява своите трудови задължения. По време на съдебните прения пред СРС – 10 състав на 09.09.2022г. юрк. А. отново посочва, че според нея жалбата е неоснователна, а при издаване на процесното Наказателно постановление не са допуснати съществени нарушения на ЗАНН - НП е издадено от компетентен орган, в предвидения срок, по съдържание отговаря на изискванията на ЗАНН и не създава неяснота относно нарушението, което да ограничава правото на защита. Контролните органи извършват проверка по спазване на трудовото законодателство въз основа на представени документи от работодателя. По безспорен начин се твърди да е установено, че жалбоподателят не е изпълнил законовите си задължения по

чл.63, ал.2 от КТ, а подаването в срок на уведомлението за регистрация на трудовия договор не освобождава работодателя от задължението му да не допуска работника преди да му предостави заверено от ТД на НАП копие на уведомлението. Преповтарят се аргументите, че нарушението е неотстранимо по своя характер с оглед на установения в хода на производството факт, че работникът вече е започнал да изпълнява своите трудови задължения, както и че КТ се явява специален закон по отношение на ЗАНН и НК. Според чл.415в, ал.2 от КТ не се счита за маловажно нарушението на разпоредбата на чл.63, ал.2 от КТ и административно - наказващият орган е съобразил тези обстоятелства при определяне размера на наложеното наказание. Пледира се за отхвърляне на жалбата като неоснователна и за потвърждаване на Наказателното постановление като правилно и законосъобразно. Моли се и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

*Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено следното от **фактическа страна** :*

На 28.04.2021г. бил подписан трудов договор между „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД и К. Й. К., по силата на който лицето било назначено на длъжност „работник в строителството“ към Дружеството – жалбоподател. Било уговорено К. Й. К. да постъпил на работа на 29.04.2021г.

На 29.04.2021г. около 11:30 часа свидетелите ВС. и ГИ. (служители на Главна дирекция „Инспектиране на труда“) извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на строителен обект – строеж на многофункционална сграда в град София, ул. „Тинтява“ № 2. На място проверяващите лица заварили К. Й. К. да зида тухли.

На 11 и 18 май 2021г. проверката продължила по документи в Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“. В хода на тази документална проверка представител на „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД предоставил трудов договор между Дружеството и К. К., както и уведомление за регистрация на трудовия договор в ТД на НАП. Проверяващите установили, че „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД е сключил трудов договор № 80 от 28.04.2021г. с К. Й. К., който бил регистриран в НАП на 29.04.2021г. в 14:57:06 часа, т.е. трудовият договор на К. бил регистриран в НАП след като работникът вече е бил допуснат до работа и е установен да работи по време на проверката от служителите на Главна дирекция „Инспектиране на труда“ на 29.04.2021г. в 11:30 часа.

В резултат на проверката било установено, че работодателят е допуснал до работа на 29.04.2021г. К. Й. К. преди да му предостави копие от уведомлението по чл.62, ал.5 от КТ, заверено от ТД на НАП в нарушение на чл.63, ал.2 от КТ.

Във връзка с тази проверка и за констатирани и други нарушения на трудовото законодателство бил издаден Протокол за извършена проверка с изх. № ПР 2114682 от 18.05.2021г., връчен на пълномощник на „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД срещу подпис на 18.05.2021г. Наред с това св. ВС., в присъствието на ГИ. и ИТ. (като свидетели на съставянето на Акта), изготвил срещу „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД и Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 29-0000870 от 18.05.2021г. за това,

че Дружеството – жалбоподател в качеството си на работодател е допуснал К. Й. К. да полага наемен труд на 29.04.2021г. преди да му предостави копие от уведомлението по чл.62, ал.5 от КТ, заверено от ТД на НАП, с което на 29.04.2021г. е нарушен чл.63, ал.2 от Кодекса на труда. Актът е връчен срещу подпис на пълномощник на „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД на 18.05.2021г.

Въз основа на този АУАН на 21.06.2021г. ЦСФ. – Главен директор на Главна дирекция „Инспектиране на труда“ е издала Наказателно постановление № 29-0000870, с което на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.3 от КТ, за нарушение на чл.63, ал.2 от КТ е наложила на „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД „имуществена санкция“ в размер на 2000 лева.

Наказателното постановление е получено от пълномощник на „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД на дата 12.07.2021г., след което е обжалвано с жалба, подадена на 19.07.2021г.

Горната фактическа обстановка се установява от събраните по делото писмени и гласни доказателства :

От приложените по делото писмени доказателства съдът определя като относими и информативни следните документи : АУАН № 29-0000870 от 18.05.2021г.; Протокол за извършена проверка с изх. № ПР 2114682 от 18.05.2021г.; Трудов договор № 80 от 28.04.2021г.; справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ с вх. № 22388213179581 от 29.04.2021г.; пълномощно; Заповеди на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ с № 3-0171 от 11.02.2016г., с № ЧР-6 от 05.01.2021г. и с № ЧР-1413 от 23.09.2020г., както и длъжностна характеристика на ВС..

За да формира фактическите и правните си изводи съдът подложи на анализ и събраните по делото гласни доказателства - показанията на свидетелите ВС. и ГИ.. Те са последователни, достоверни, непредубедени и еднопосочни. Освен това гласните доказателства намират опора и в кредитираните по-долу писмени доказателства. Поради това СРС се доверява изцяло на показанията на тези свидетели.

Писмените доказателства, приложени по делото (които съдът цитира по-горе и приема за относими към този правен спор) са достоверни, обективни и непредубедени. Поради това съдът ги кредитира напълно.

Приложените по делото Заповеди на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (на лист 17, лист 83 и лист 84 от делото) и длъжностната характеристика на ВС. (на лист 85-87 от делото) имат доказателствена сила за посочените в тях факти и обстоятелства. Поради това съдът им се доверява. От Заповедите на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ с № 3-0171 от 11.02.2016г. и с № ЧР-1413 от 23.09.2020г., както и въз основа на чл.416, ал.5, вр. чл.399 от КТ, чл.6, ал.5, вр. ал.2, т.21 и чл.15, т.14 от Устройствения правилник на Изпълнителна Агенция „Главна инспекция по труда“ съдът приема за доказано, че ЦСФ. е заемала длъжността „Главен директор“ на Главна дирекция „Инспектиране на труда“ и е имала право да издава Наказателни постановления, вкл. и процесното НП от 21.06.2021г. От

длъжностната характеристика на ВС., Заповед на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ с № ЧР-6 от 05.01.2021г., чл.416, ал.1 от КТ и чл.21, ал.4, т.3 от Устройствения правилник на Изпълнителна Агенция „Главна инспекция по труда“ се налага изводът, че ВС. е заемал длъжността „главен инспектор“ в Главна дирекция „Инспектиране на труда“ и съответно е имал право да съставя АУАН. Това означава, че конкретните АУАН и Наказателно постановление са издадени от оправомощени лица.

Приложеното на лист 16 от делото пълномощно е обективно и достоверно писмено доказателство, което не се опровергава от нито едно друго, събрано по делото доказателство. Поради това съдът го кредитира и приема, че ХСХ. е пълномощник на „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД, както и че на него /като пълномощник на Дружеството/ са били връчени АУАН № 29-0000870 от 18.05.2021г., Протокол за извършена проверка с изх. № ПР 2114682 от 18.05.2021г. и НП № 29-0000870 от 21.06.2021г.

Съдът кредитира АУАН № 29-0000870 от 18.05.2021г., Протокола за извършена проверка с изх. № ПР 2114682 от 18.05.2021г., Трудов договор № 80 от 28.04.2021г. и справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ с вх. № 22388213179581 от 29.04.2021г., тъй като от една страна тези писмени доказателства са еднопосочни, обективни и достоверни, а от друга страна намират опора в свидетелските показания на ВС. и ГИ.. Освен това съгласно чл.416, ал.1, изр.2 от КТ редовно съставените актове по този кодекс имат доказателствена сила до доказване на противното. В случая няма доказателства, които съдът да кредитира и които да оборват констатациите от Акта. Същевременно те се подкрепят, както от показанията на свидетелите ВС. и ГИ., така и от трудовия договор и справката за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ. На база на тази безпротиворечива доказателствена съвкупност СРС – 10 състав установява по несъмнен начин, че на 28.04.2021г. К. К. е подписал трудов договор с „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД, като е било уговорено да започне да работи при Дружеството – жалбоподател на 29.04.2021г. От показанията на свидетелите С. и И., както и от АУАН № 29-0000870 от 18.05.2021г., и Протокола за извършена проверка с изх. № ПР 2114682 от 18.05.2021г. се доказва, че К. реално е престира труда си като „задар“ на строителния обект в гр. София, ул. „Тинтява“ № 2 за сметка на Дружеството-жалбоподател. Както от свидетелските показания, така и от АУАН, и т.12 от Протокола за извършена проверка с изх. № ПР 2114682 от 18.05.2021г. следва, че към 11.30 часа на 29.04.2021г. (когато е била извършена проверката от свидетелите С. и И.) К. Й. К. е бил заварен да работи в обекта. Същевременно от справката за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ (приложена на лист 14 от делото), както и от АУАН, и от показанията на свидетелите С. и И. се налага изводът, че към момента на проверката (11.30 часа на 29.04.2021г.) от „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД не са били предоставили на К. копие от уведомлението по чл.62, ал.3 от КТ, заверено от ТД на НАП за регистрация на трудовия му договор, тъй като такава регистрация в НАП на договора на К. Й. К. има от 14:57 часа на 29.04.2021г. Това означава, че към момента на проверката (11.30 часа на 29.04.2021г.) К. е бил допуснат до работа да полага труд като „зидар“ на обекта в гр. София, ул. „Тинтява“ № 2, т.е. да престира труда си за Дружеството –

жалбоподател, без към този момент трудовият му договор да е бил регистриран в НАП и работникът съответно да е получил копие от уведомлението по чл.62, ал.3 от КТ.

От кредитираните по-горе показания на свидетелите С. и И., както и от подкрепящите ги писмени доказателства (Трудов договор № 80/28.04.2021г. и справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ с вх. № 22388213179581 от 29.04.2021г.) следва изводът, че работодател на К. Й. К. е „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД. От свидетелските показания, които съдът кредитира по-горе, се установява по несъмнен начин, че към 11.30 часа на 29.04.2021г. К. е бил заварен от проверяващите лица да работи (да зида тухли) на обекта на контрол : строеж на многофункционална сграда в гр. София, ул. „Тинтява“ № 2. Това означава, че К. доказано е полагал труд за Дружеството – жалбоподател в момент, в който трудовият му договор все още не е бил регистриран в НАП и работникът не е получил копие от уведомлението по чл.62, ал.3 от КТ.

Доколкото писмените и гласни доказателства (коментирани по-горе) са обективни, еднопосочни и непротиворечиви помежду си, съдът намира за ненужно по-подробното им анализиране - по аргумент от чл.84 от ЗАНН, вр. чл.305, ал.3, изр.2 от НПК.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че декларацията, подписана от К. К. и приложена на лист 15 от делото следва да остане извън доказателствената съвкупност и съответно да не бъде кредитирана от съда, тъй като този документ съдържа свидетелски показания, дадени в писмен вид, което го прави негоден и като писмено, и като гласно доказателство.

*При така установената фактология и направения по-горе доказателствен анализ, съдът достига до следните **правни изводи** :*

Атакуваното Наказателно постановление е от категорията на обжалваемите административни актове. Жалбата изхожда от легитимирана страна в процеса и е подадена в законоустановения срок. Поради това жалбата се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

Въз основа на извършената служебна проверка съдът достига до извода, че съставеният АУАН и издаденото въз основа на него Наказателно постановление са изцяло в съответствие с процесуалния и материалния закон; отговарят на изискванията на чл.42, респ. чл.57 от ЗАНН; издадени са от компетентни лица (съгласно приложените по делото Заповеди на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ и направения по-горе във връзка с тях доказателствен анализ) като при съставянето, респ. при издаването им не са допуснати нарушения на процесуалните правила. Налице е съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението в Акта и в Наказателното постановление. Административно-наказателното обвинение е ясно и разбираемо формулирано – става въпрос за това, че Дружеството – жалбоподател (в качеството си на работодател по смисъла на §1, т.1 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на КТ) е допуснал работника К. Й. К. до работа на 29.04.2021г. без преди това да му е предоставил копие от уведомлението по чл.62, ал.3 от КТ, заверено от ТД на НАП. Както в

Акта, така и в НП са изложени обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Именно във връзка с това законово изискване към съдържанието на Акта и Наказателното постановление в тях е посочено, че работникът е заварен в обекта на контрол около 11.30 часа на 29.04.2021г., както и че К. е извършвал дейност като зидар („зида тухли“). Отбелязано е и че лицето има трудов договор с Дружеството – жалбоподател от 28.04.2021г. Записано е, че трудовият договор между К. Й. К. и „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД е регистриран в ТД на НАП на 29.04.2021г. в 14:57 часа, т.е. след проверката на контролните органи в обекта на контрол на 29.04.2021г. в 11:30 часа. От тук следва изводът, че наказващият орган не просто не е допуснал нарушението, а е изпълнил изцяло задължението си да формулира ясно административно обвинение, срещу което наказаното лице да може да организира защитата си, което винаги е налице, когато в Акта и НП се посочват всички относими към спора обстоятелства. Доколкото в края на АУАН и НП изрично е посочено, че нарушението датира от 29.04.2021г. и че е реализирано в обекта на контрол, посочен с административен адрес в АУАН и НП, СРС не счита, че е налице неяснота относно времето и мястото на извършване на деянието. Същевременно в хода на описване на нарушението в НП са посочени доказателствата (трудов договор и справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ), на които наказващият орган основава тезата си. Поради това, макар да не са изрично изведени в края на НП, доколкото са цитирани в самото съдържание на Наказателното постановление, доказателствата, подкрепящи конкретното административно обвинение фигурират в НП.

Доколкото в чл.42 от ЗАНН няма изрично изискване или забрана кой адрес на свидетеля следва да се посочи - дали адресът му по местоживееене или по месторабота - твърдението на юрк. Х., че Актът е съставен в нарушение на чл.42 от ЗАНН, тъй като били посочени служебните адреси на свидетелите по Акта се явява неоснователно.

Настоящият съдебен състав не споделя и тезата на юрк. Х. за допуснато нарушение на чл.40, ал.1 от ЗАНН, тъй като АУАН е съставен на 18.03.2021г. в присъствието на пълномощник на Дружеството – жалбоподател, за което фигурира надлежно отбелязване в Акта. Доколкото пълномощник на „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД е присъствал при съставянето на АУАН е без значение как той е научил за датата и с какъв документ е бил поканен да се яви за това действие, още повече, че в момента на съставянето на АУАН на 18.05.2021г. пълномощникът не е възразил Дружеството – жалбоподател да не е уведомено за съставянето на Акт.

Според този съдебен състав в случая са спазени изискванията на чл.40 и чл.43 от ЗАНН.

Нарушението е извършено на 29.04.2021г., а нарушителят е установен по време на проверката, която е започнала на 29.04.2021г. и е приключила по документи на 18.05.2021г. Актът е съставен на 18.05.2021г., което се явява в рамките на 1-годишния срок от извършване на деянието и 3-месечния срок от установяване на дееца. Наказателното постановление е издадено след по-малко от два месеца след съставянето на АУАН. Поради това СРС приема, че в конкретния случай са спазени сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 от

ЗАНН.

Поради всичко това СРС-10 състав не счита, че има допуснато съществено процесуално нарушение – основание за отмяна на Наказателното постановление на формално основание. Ето защо спорът следва да бъде разгледан по същество.

Съгласно чл.63, ал.2, вр. ал.1 от КТ работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл.62, ал.3 от КТ, заверено от ТД на НАП. Поради това и с оглед рамките на конкретно повдигнатото обвинение, за да се приеме, че е нарушен чл.63, ал.2 от КТ следва да се докаже, че: 1) работодателят е допуснал до работа лице (работник) и 2) че това е станало преди да му е предоставил копие от уведомлението до НАП за сключения трудов договор.

От събраните и кредитирани по-горе писмени и гласни доказателства излиза, че работодателят „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД е извършил именно това нарушение на КТ, тъй като е допуснал със сигурност към 11.30 часа на 29.04.2021г. (на база показанията на свидетелите, разпитани от СРС) в строителен обект в гр. София, ул. „Тинтява“ № 2 работника К. К. (забелязан от свидетелите С. и И. да извършва зидарски работи в обекта на контрол, т.е. да престира труд за „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД) без преди това работникът да е получил уведомление по чл.62, ал.3 от КТ, заверено от ТД на НАП. За да достигне до този извод съдът взе предвид показанията на свидетелите С. и И., както и приложените по делото АУАН, Трудов договор № 80 от 28.04.2021г., Протокол за извършена проверка № ПР 2114682 от 18.05.2021г. и най-вече приложената на лист 14 от делото справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ от 29.04.2021г. В съвкупност и взаимовръзка тези доказателства показват, че на 28.04.2021г. между „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД и К. Й. К. е бил подписан писмен трудов договор с уговорка лицето да започне работа на 29.04.2021г.; към 11.30 часа на 29.04.2021г. К. със сигурност е бил на обекта, тъй като е заварен там от свидетелите С. и И. да престира труд за „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД, а трудовият договор на работника е бил регистриран в ТД на НАП в 14:57 часа на 29.04.2021г., т.е. трудовият договор на К. е бил регистриран в НАП след като работникът вече е бил допуснат до работа и установен да работи по време на проверката от служителите на Главна дирекция „Инспектиране на труда“. При тези данни следва, че работодателят е допуснал работника К. Й. К. да работи без преди това да го снабди с копие от уведомлението по чл.62, ал.3 от КТ, заверено от ТД на НАП – доколкото такова уведомление към 11.30 часа на 29.04.2021г. не е било налично, съответно не е и било предоставено на работника. От тук следва, че „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД (в качеството си на работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ) е допуснал нарушение на чл.63, ал.2, вр. ал.1 от КТ. Това нарушение е формално и за осъществяването му е без значение дали от него са могли и реално са настъпили вредни последици. Без значение е също така колко време след проверката Дружеството - жалбоподател е регистрирало трудовия договор на К. Й. К. в ТД на НАП, тъй като нарушението е довършено на 29.04.2021г. в 11.30 часа, когато К. е бил на работа в строителния обект, изпълняван от Дружеството – жалбоподател, без

преди това да му е било представено уведомлението до НАП.

Административната отговорност на юридическите лица, каквото е „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД, е обективна и безвиновна.

Водим от изложеното по-горе този състав на СРС прие, че нарушението по чл.63, ал.2 от КТ е доказано, както от обективна, така и от субективна страна.

Според нормата на чл.414, ал.3 от КТ работодател, който наруши разпоредбите на чл.63, ал.2 от КТ, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лева. Доколкото се доказва, че „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД е осъществило в качеството си на работодател нарушение по чл.63, ал.2, вр. ал.1 от КТ, то следва да се ангажира неговата административно-наказателна отговорност.

Смекчаващо отговорността обстоятелство в случая е това, че Дружеството – жалбоподател е подало уведомление по чл.62, ал.3 от КТ в НАП, макар и след нарушението, но само няколко часа по-късно. Отегчаващо отговорността обстоятелство е това, че работодателят е допуснал и други нарушения на трудовото законодателство, посочени в Протокол от извършена проверка № ПР 2114682 от 18.05.2021г. С оглед съотношението на смекчаващото към отегчаващото отговорността обстоятелство; тяхната относителна тежест; обществената опасност на конкретното нарушение; нормата на чл.27 от ЗАНН и целите по чл.12 от ЗАНН съдът счита, че на „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД следва да бъде наложена имуществена санкция малко над минималния и значително под средния размер, предвиден в закона, а именно 2000 лева, т.е. толкова, колкото е определена от административно – наказващия орган „имуществена санкция“ в процесното НП.

Обществената опасност на деянието не е никак ниска, тъй като с това нарушение пряко се нарушават правата на работещите да престират труда си за работодателя едва след като получат копие от сключения трудов договор и уведомлението по чл.62, ал.3 от КТ, заверено в ТД на НАП, което гарантира, че трудово-правните отношение между работник и работодател са официализирани и от където произтичат правата на работника за получаване на трудово възнаграждение, осигуровки, отпуски, трудов стаж и други. Доколкото в случая е налице отегчаващо отговорността обстоятелство, свързано с извършването на други нарушения на трудовото законодателство от страна на Дружеството – жалбоподател, административното наказание не следва да е в минимален размер, поради което и не следва да се уважава искането на жалбоподателя за намаляване на имуществената санкция до минимума по чл.414, ал.3 от КТ.

Доколкото посоченото по-горе смекчаващо обстоятелство не може да формира извод за наличие на многобройни или изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства в този казус, а същевременно е налице и отегчаващо отговорността обстоятелство, нарушението е формално и представлява типична проявна форма на нарушение по чл.63, ал.2 от КТ, СРС-10 състав счита, че конкретният казус не е маловажен случай или маловажно нарушение. В този смисъл е и изричната разпоредба на чл.415в, ал.2 от КТ. Поради това и релевираните в съдебно заседание на 10.05.2022г. от юрк. Х. доводи за прилагане на чл.28 от ЗАНН и чл.9,

ал.2 от НК се явяват неоснователни, тъй като (както правилно посочва юрк. А. пред СРС) правилата, разписани в КТ се явяват специални спрямо тези от ЗАНН и НК.

Водим от изложеното до тук съдът прие, че жалбата следва да се остави без уважение, а процесното Наказателно постановление следва да се потвърди изцяло.

С оглед изхода на делото на жалбоподателя не се дължат разноски. На основание чл.63, ал.3 и ал.5 от ЗАНН (действащ до 23.12.2021г.), респ. чл.63д, ал.4 от ЗАНН (в сила от 23.12.2021г.) учредението, чийто орган е издал процесното НП (т.е. Главна дирекция „Инспектиране на труда“) има право на юрисконсултско възнаграждение – доколкото съдът потвърждава Наказателното постановление и по време на съдебните прения пред СРС – 10 състав процесуалният представител на въззиваемата страна е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.63, ал.3 от ЗАНН (действащ до 23.12.2021г.), респ. чл.63д, ал.1 от ЗАНН (в сила от 23.12.2021г.) в настоящото производство страните имат право да им се присъждат разноски по реда на АПК. Когато страната е била защитавана от юрисконсулт, както в случая, на основание чл.63, ал.5 от ЗАНН (действащ до 23.12.2021г.), респ. чл.63д, ал.4 от ЗАНН (в сила от 23.12.2021г.) в полза на Главна дирекция „Инспектиране на труда“ следва да се присъди възнаграждение в размер, определен от съда. Според чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ заплащането на правната помощ следва да е съобразено с вида и количеството на извършената дейност и да се определи според Наредбата за заплащането на правната помощ. В чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ пише, че възнаграждението за защита в производства по ЗАНН, каквото е настоящото, може да бъде от 80 до 150 лева. В случая по настоящото дело е имало четири открити съдебни заседания пред СРС – 10 състав с участието на процесуален представител на въззиваемата страна. По време на съдебните прения пред СРС – 10 състав юрк. А. е проявила процесуални усилия да защити тезата си. Поради това, но и предвид степента на фактическа и правна сложност на казуса, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на Главна дирекция „Инспектиране на труда“ юрисконсултско възнаграждение над средния и малко под максималния размер, предвиден в Наредбата за заплащането на правната помощ, т.е. сумата от 140 (сто и четиридесет) лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 29-0000870 от 21.06.2021г., издадено от ЦСФ. – Главен директор на Главна дирекция „Инспектиране на труда“, с което на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.3 от КТ, за нарушение на чл.63, ал.2 от КТ на „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД (в качеството на работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ) е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2000 (две хиляди) лева.

ОСЪЖДА нарушителя „ИВТ ДИВЕЛЪПМЪНТ“ ЕООД с ЕИК 200431401, със седалище и адрес на управление : гр. София, район „Овча купел“, ул. „Александър Геров“ № 15, етаж 1, с управител и едноличен собственик на капитала : ИВТ. **да заплати на Главна**

дирекция „Инспектиране на труда” сумата от 140 (сто и четиридесет) лева за направени по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Административен съд – София град по реда на АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че решението е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____